

UNIVERSITATEA

LUNI, 9 AUGUST 2021, ORA 21:30
LIGA I, ETAPA A IV-A

FC VOLUNTARI

VÎNĂ: „TREBUIE SĂ FIE VICTORIE!”

Noul decar al Craiovei este încântat de transferul la Universitatea și foarte încrezător în colegii săi și în Laurențiu Reghecampf. Ionuț Vînă s-a declarat impresionat de intensitatea și rapiditatea antrenamentelor cu noul antrenor și e convins că faptul că au avut o săptămână întreagă de pregătiri în liniște, după eșecul cu Botoșani, se va oglindi într-o prestație mult mai consistentă contra Voluntariului. Citiți un interviu complet cu noul 10 de la Știința, în interiorul acestui program de meci.

VÎNĂ:

„Sper ca spectatorii să vină în număr mare la meci și să fie înțelegători și calzi, pentru că avem nevoie de ei ca să reușim”

Probabil nu e întâmplător că **IONUȚ VÎNĂ** a ajuns la Viitorul când era doar un copil. Se prea poate ca Hagi să fi ales copiii din școala lui de fotbal nu atât grație calităților lor tehnice sau fizice, cât mai ales după un criteriu simplu: dacă iubesc fotbalul pe cât îl iubește și el. Iar Ionuț Vînă, vă veți convinge citind interviul de mai jos, este un îndrăgostit total de fotbal. Auzind cu câtă pasiune vorbește despre meseria lui, ne-am convins că va deveni unul dintre jucătorii importanți ai acestei echipe. Doamnelor și domnilor, vă prezentăm noul număr 10 de la Știința.

Salut, Ionuț. Am vrea să începem cu câteva detalii despre creșterea ta. Ce îți mai amintești din copilăria de la Galați și cine sunt oamenii dragi cu care asociezi acea perioadă?

Salutare tuturor! Am avut o copilărie frumoasă, îmi amintesc de ea cu mare plăcere. Îmi amintesc de prietenii cu care jucam fotbal de dimineața până seara, în curtea școlii din Galați. Mi-o amintesc pe mama strigându-mă disperată de la geam, când deja se lăsa seara, să mai vin și la

masă. Când jucam fotbal, simțeam că nu-mi mai trebuie nimic, uitam de tot, inclusiv de mâncare... Părinții au înțeles cât de important era fotbalul pentru mine, așa că nu cred că a existat zi, de când am început junioratul și până am plecat din Galați la Constanța, în care ai mei să nu mă fi dus, respectiv luat, la antrenament cu mașina. De cele mai multe ori stăteau și ei cu mine la antrenamente și mereu mă susțineau necondiționat. De aceea ei sunt, bineînțeles, acei oameni speciali cu care asociez respectiva perioadă.

Care au fost primii tăi pași în fotbal, cum ai ajuns la Viitorul și care îți amintești că au fost primele tale impresii de la școala de fotbal a lui Hagi?

Până la 15 ani am fost junior la Oțelul. Apoi am participat la o selecție pentru loturile naționale under 15 și erau și cei de la Viitorul acolo. M-au remarcat la respectivul turneu și m-au întrebat dacă mi-ar plăcea să continui la Academia Hagi. Am acceptat fără ezitare, știam că pentru mine ar fi o oportunitate uriașă. Ce am întâlnit acolo m-a uimit, nu mai văzusem așa ceva până atunci. Totul era organizat într-un cadru profesionist, dar nu doar fotbalul, ci tot ce avea nevoie un copil: școală, cazare, mâncare, joacă... Nu ne lipsea nimic și depindea doar de noi să ajungem mari, pentru că sprijinul de care aveam parte era total.

Ești deținător de trei trofee cu Viitorul, practic toate cele care se puteau câștiga cu un club din România. Cum crezi că a fost posibilă o asemenea performanță cu un buget totuși mic față de competitori?

Au fost senzaționale acele trofee, mai ales titlul, deoarece a fost culmea unei munci și a unei ambiții incredibile la care am participat cu toții, începând cu domnul Hagi și până la cel mai mic junior. Am scris istorie pentru clubul care ne-a oferit atâtea și nu puteam fi vreunul mai fericit de atât. Acest spirit de echipă, acest sentiment că suntem o familie, plus faptul că crescuserăm cu toții împreună și ne găseam pe teren și cu ochii închiși, ne-au făcut să ieșim campioni în ciuda bugetului mai mic.

Ești puțin trist acum că Viitorul practic nu mai există sau crezi că Farul a păstrat același spirit?

Nu sunt deloc trist. S-a schimbat doar numele, dar sunt convins că, din moment ce domnul Hagi este încă în fruntea proiectului, așa că nu am îndoieli că Farul a păstrat același spirit și aceeași identitate. Sunt convins că acum mentalitatea dumnealui de învingător se va simți și mai mult și cred că se va bate iarăși pentru trofee, în curând.

Ai ajuns la FCSB în vara lui 2019. Regreți acea mișcare? Cum au fost acești doi ani pentru tine?

Așa a fost să fie, nu stau să regret, pentru că nu cred că m-ar ajuta prea mult să-mi plâng de milă. Pentru mine au fost ani foarte grei, dar cu siguranță m-am călit în acești doi ani cât pentru toată cariera mea.

În spațiul public este o dezbatere intensă: mulți jurnaliști îl acuză pe Gigi Becali că distruge cariere, comportându-se atât de imprevizibil cu fotbaliștii și rănindu-i cu atât de multe cuvinte și comportamente. El se apără spunând că fotbaliștii știu în ce se bagă când semnează cu el și că, din moment ce îi plătește bine, totul e ok. Tu ce părere ai?

N-aș vrea să isc și mai multe polemici și nici să jignesc pe cineva de la fostul meu club. Pot doar să spun că banii nu sunt totul și că degeaba îmi plătește 15.000 pe lună, dacă sufletește nu ești împăcat cu ce se întâmplă. Am vrut să plec ca să pot să joc iarăși fotbal, și mai ales ca să mă pot bucura din nou de acest sport pe care îl iubesc. Le mulțumesc celor de la FCSB pentru cei doi ani din care sper că am ieșit mai puternic!

Cum ai luat decizia de a veni la Universitatea și ce alte persoane te-au influențat în această hotărâre?

Înainte să vină oferta de la Craiova îmi amintesc că am vorbit cel puțin o dată cu părinții și că am ajuns împreună la concluzia că Universitatea Craiova ar fi cea mai potrivită variantă pentru mine. E un club care își tratează angajații cu respect și profesionalism și unde poți să crești ca fotbalist, așa că am fost foarte încântat să văd că se concretizează acest mic vis.

Ce așteptări aveai înainte să ajungi aici și în ce măsură ți-au fost ele atinse sau din contră, contrazise?

Aveam așteptări foarte mari, iar ele mi-au fost atinse și chiar depășite. Am fost impresionat de ce am văzut la baza de pregătire, dar și de modul cum toată lumea din jurul echipei este aproape de noi și mereu gata să ne ajute cu orice e nevoie.

Cum ai fost primit de fanii olteni, ai apucat să vorbești cu ei pe stradă ori la meci sau măcar să citești câteva mesaje?

Pe stradă nu am apucat să mă văd cu vreunul, însă din ce am citit pe internet am fost primit foarte bine. Am citit câteva mesaje și toate erau pozitive. Susținerea lor mă bucură și mă măgulește, le mulțumesc.

Care e povestea tricoului cu numărul 10 și în ce măsură simți că e o presiune mai mare pentru tine purtarea lui?

Eu am fost cel care mi l-am dorit, știind că este liber după plecarea lui Cicâldău. Este o presiune mare, e foarte adevărat, dar am încredere în mine și vreau mai mult ca orice să demonstrez că merit să port acest tricou.

Cu Botoșani s-a simțit o creștere consistentă în jocul ofensiv, și totuși am pierdut cu 2-1. Cum ai simțit meciul din teren și ce crezi, a fost simplu ghinion sau un joc insuficient de bun din partea noastră?

Cred că am făcut o primă repriză foarte bună și în general un meci reușit. În prima parte nu au ajuns mai deloc la poarta noastră, iar în a doua

nu ne-am concentrat cum trebuie și două clipe de neatenție ne-au costat toate punctele. Sunt sigur că nu vom mai repeta astfel de greșeli și pe viitor. În ceea ce mă privește, nu am fost foarte mulțumit de prestația mea, nu m-am simțit bine mai ales fizic, dar o să muncesc cât de mult pot ca să mă pun la punct și sunt sigur că voi arăta altfel în meciurile viitoare.

Care este stilul lui Laurențiu Reghecampf și ce te-a surprins sau impresionat la el, în comparație cu alți antrenori pe care i-ai avut?

Are un stil foarte agresiv, cere pressing intens și un joc în mare viteză și cred că de asta se potrivește de minune cu acest club și această regiune. M-a impresionat intensitatea foarte mare pe care o impune la antrenamente, pune mare preț pe frecvență, agresivitate, pase rapide, fotbal generos... Îmi place și că e foarte comunicativ și mereu pozitiv, cu zâmbetul pe buze și optimist, ne dă multă încredere în noi.

Ți se pare că prin rezultatele din ultimii ani, dar și prin acest debut bun de sezon, CFR a devenit o favorită certă și la titlul din acest an? Cum crezi tu că ne situăm noi și FCSB sau alte echipe în această ecuație?

E adevărat că CFR-ul are un start foarte bun, dar mai e enorm de jucat. Ținând cont că mai e o lună până la finalul perioadei de transferuri, putem spune și că loturile nu s-au definitivat, deci nu văd sensul să își dea cineva cu părerea despre favoriți acum. Noi vom face ce știm să facem doar: vom lua fiecare meci în parte, scoatem tot ce putem din el, iar la final tragem linie și vedem cum stăm.

Ce fel de echipă ți se pare FC Voluntari și cum ai prefața meciul cu ei de sâmbătă?

E o echipă decentă, care e de mulți ani în Liga I și a adus câțiva jucători interesanți în această vară. Dar asta nu înseamnă că noi nu plecăm cu prima șansă. Din contră, trebuie să fie victorie cu Voluntari, am avut o săptămână întreagă să o pregătim și chiar cred că nu mai avem scuze, dacă nu obținem toate punctele.

Îți mulțumim și te rugăm să le transmiți un mesaj suporterilor care citesc acest interviu.

Sper că veți veni în stadion în număr cât mai mare și că veți fi înțelegători și calzi, deoarece avem nevoie de voi alături de noi pentru a reuși.

Adversarii la zi

FC Voluntari

- Liviu Ciobotariu a experimentat trei sisteme tactice diferite în tot atâtea partide, de la începutul campionatului. A început într-un 4-2-3-1 la înfrângerea 3-2 cu Dinamo, a continuat cu un nou eșec în 3-4-3, 0-1 cu Botoșani, și abia a treia oară a fost cu noroc: 2-1 cu FC U Craiova într-un 4-3-3 foarte similar cu cel jucat de Reghecampf. După înfrângerea surprinzătoare cu Dinamo dar și după căderea inexplicabilă din ultimele minute cu FC U, când au fost aproape să fie egalați de la 2-0, ilfovenii au fost criticați de diverși specialiști pentru pregătirea fizică deficitară.
- Voluntari a făcut câteva mișcări interesante pe piața transferurilor vara aceasta, chiar dacă au și pierdut titulari de drept în sezoanele trecute precum Ionuț Balaur, Sebastian Mailat, Jefe Betancor sau Antoni Ivanov (întors la Universitatea după un împrumut). Venirile, însă, sunt pe măsură: au semnat cu Neluț Roșu (27 meciuri jucate pentru UTA sezonul trecut), George Merloi (30 de meciuri la Astra în 2020-2021), Vadim Rață (titular de drept la Chindia) și Adam Nemec. De asemenea, l-au adus împrumut de la CFR Cluj pe Daniel Paraschiv, tânărul atacant care a impresionat anul trecut în liga secundă în tricoul Viitorului Pandurii, motiv pentru care a fost transferat de campioană în această vară.

PARTENERI UNIVERSITATEA CRAIOVA

- Sosirea lui Adam Nemec (35 de ani) la Voluntari e o mare lovitură a clubului din Ilfov, având în vedere că se pare că a mai avut oferte și de la Rapid, dar și de la FCSB. Nemec și-a dorit să rămână în București și a fost foarte curtat de cluburile din zonă după ce a cerut și obținut rezilierea cu Dinamo, despre care spune că nu l-a plătit deloc de când s-a întors în România, după o experiență decentă în prima ligă din Cipru, unde a marcat 17 goluri în 42 de apariții. Nemec a ieșit accidentat la pauza meciului cu FC U și e incert pentru partida din Bănie.
- Conform transfermarkt, cel mai valoros jucător al oaspeților este Ion Gheorghe, mijlocașul central adus de la tineretul lui Dinamo în 2018, când încă nu avusese decât trei apariții efemere în tricoul seniorilor din Ștefan cel Mare. Acesta a devenit om de bază în cei trei ani petrecuți la Voluntari, formație pentru care a bifat deja 115 partide, 9 goluri și 15 assist-uri.
- Voluntari e una dintre performerele ultimei etape în viziunea LPF, care le-a numit doi jucători în echipa etapei a 3-a: Igor Armaș și Marcelo Lopes. Portughezul Lopes a ajuns la începutul sezonului trecut la Voluntari din liga a doua olandeză și, deși a apărut constant în primul 11, a reușit să marcheze prima oară abia etapa trecută. Golul a venit după un voleu superb din colțul careului mare, la o centrare direct dintr-un corner executat de Rață. În același meci, Lopes a dat și un assist, pentru golul 2, înscris de fundașul central Armaș.

Sunt veri fierbinti moarte și veri fierbinti pline de viață. Eu, unul, le prefer pe cele din urmă

Andrei Manțog

Eram cu câinele afară într-una din după-amiezele trecute, nădușeam din greu, în timp ce-mi simțeam plămânii umplându-se la răstimpuri de aer fierbinte, și mă întrebam dacă am mai experimentat vreodată o căldură atât de sufocantă. Da, a fost o singură dată, mi-am răspuns, aproape pe loc: la meciul ăla al Științei de la Milano. Când am cedat și eu și cățeaua în fața naturii și am urcat la loc în apartament, roboții Facebook își făceau datoria și îmi aminteau că au trecut exact 4 ani de la o anumită poză: era într-adevăr o fotografie pe care o postasem pe 3 august 2017. În ea eram chiar eu, cu o față tâmpă și încântată de copil care a primit jucăria preferată, pe esplanada de lângă San Siro, cu fularul Universității deasupra capului, înainte să intru pe stadion. Aproape că nu mi-a venit să cred că chiar s-a întâmplat asta, așa cum nici atunci nu îmi venea să cred că chiar se întâmplă. Și aici cred că se cuvine o paranteză.

Cu 6 ani înainte de acel moment, în 2011, după mulți ani de umilință alături de echipa lui Mititelu (măcar de-aș fi știut din timp că e doar o copie furată, dar am bătut atâtea și atâtea drumuri pentru ea), găseam puterea, așa cum o găseau și alți suporterii, să mă ridic deasupra dezafilierii a ceea ce înțelegeam tot mai clar că nu fusese echipa mea. Nici nu avea cum să fie echipa mea, pentru că era, așa cum a zis-o chiar Mititelu de mai multe ori, „echipa lui și a copiilor copiilor lui”. Scriam atunci, în vara lui 2011, nu fără durere, într-un text care poate fi găsit și acum pe internet (se numește „Universitatea Craiova, echipa al cărei imn nu poate fi cântat în întregime”): *„Nu-mi pasă de desființarea Craiovei lui Mititelu. Oricum, milioanele de suporterii ale Științei nu mai ținneau de mult cu un club cu acel nume afiliat la LPF sau FRF. Ocazional, oltenii se mințeau între ei că respectiva firmă, patronată de-a lungul istoriei recente de tot felul de haioși, e mai mult de doar atât: o simplă firmă a unui privat. Invariabil, din cauza asta sfârșeau prin a suferi. În aceste condiții, desființarea Universității Craiova*

vine ca o ușurare. Iată, odată cu dezafilierea societății lui Mititelu, avem o grijă mai puțin. Acum ne putem concentra pe adevărata noastră pasiune. Adevărata Știința nu poate muri din simplul motiv că ea este o stare de spirit împărtășită de foarte mulți oameni. E atât de simplu. Craiova e ca Beatles, ca Ford T, ca Stanley Kubrick, ca limba latină și ca filmele mute: o piedică minoră cum e dispariția nu o poate împiedica să existe în continuare, așa cum Dumnezeu există pentru că miliarde de oameni cred asta, nu pentru că ar exista cu adevărat un bătrân bărbos care-și odihnește curul pe un norișor din te-miri-ce suburbie de Univers.“

Și acea vară a lui 2011 când scriam rândurile de mai sus a fost, din ce îmi amintesc, una foarte fierbinte. Dar nu a fost genul de căldură care să le trezească oltenilor amintiri prea plăcute. N-a fost căldură din aceea frumoasă, venită din suflete, din tribune către jucători și de pe gazonul proaspăt tuns înapoi către spectatori. A fost o vară seacă și singuratică, o vară în care, în timp ce Oltenia dormea ceea ce unii pesimiști credeau că e somnul de veci, în Liga I se întâmpla ceva ce acum poate părea comic: pe primele trei locuri, practic cele mai bune echipe din România acum nu demult, erau, în ordine: Oțelul Galați, FC Timișoara și FC Vaslui. A fost o vară fierbinte, dar moartă pentru mine și, sunt convins, pentru atât de mulți alți suporterai ai Științei. A fost o vară în care, după cum probabil v-ați dat seama din rândurile scrise cu italic, credeam sincer că Universitatea nu va mai reveni niciodată nici măcar la nivelul la care o prinseserăm jucând noi, triștii copii ai anilor '90 și 2000.

Dar să ne întoarcem la vara fierbinte din 2017, cea în care trăiam din nou și trăiam ceva uluitor, mai bine... Cine a însoțit Știința în acea deplasare care va rămâne în istorie știe că tot Milano-ul, dar mai ales San Siro-ul, erau o saună imensă în acele zile. Canicula care îți uda instantaneu tricoul din primele secunde când ieșai de la aer condiționat accentua senzația de vis pe care am simțit-o, eu și prietenii mei prezenți la

meci. Unul dintre ei, mai în vârstă, prinsese marea echipă a Milanului și urma să vadă un meci între echipele pe care le iubea cel mai mult pe lume. Inclusiv în ziua de azi îmi mai amintesc meciul respectiv doar ca prin vis, ca pe niște flash-uri luminoase și care îmi încălzesc sufletul. Să-l văd pe portarul lui Milan (azi campion european și chiar jucător al turneului) întins la șuturile băieților mei era ceva ce creierul meu încă refuza să accepte că se poate întâmpla în realitate, ba chiar insista el însuși, creierul, să îmi spună că cel mai probabil am vedenii. Dar nu erau vedenii, bietul creier era fericit și trăia prezentul așa cum se trăiește: cu abandon total, adică fericit. Fericirea e când te bucuri de ce ai, începând cu clipa prezentă, continuând cu toate persoanele din viața ta și cu toate posesiile tale, și terminând cu existența și meciurile echipei favorite. E suficient să le avem pe toate acestea și gata, grijile pentru trecut și viitor devin mult mai puțin importante. Odată satisfăcute cele trei puncte, depinde doar de noi să putem și la nevoie să învățăm cum să fim fericiți, cu toate dezamăgirile, tristețile și chiar furiile pe care le implică asta.

P.S. Unul dintre comentariile la fel de pline de durere de la acel text din 2011 la care am făcut referire în al doilea paragraf a fost unul pe care aproape am plâns, citindu-l pentru prima oară zilele trecute, la 10 ani după ce fusese scris: „Mda... Eu am copilărit la A-uri, în fața Polivalentei din Craiova. Mă duceam la stadion, la meciuri, ca la o sărbătoare oficială... în rest era ceva natural, îi atingeam pe idolii mei. Pentru un copil de 6-7 ani, ce nu visa la Inna, Scooter Maria sau la etnobotanice să îl vadă pe Rummenigge, Tigana, Giresse și alții era de domeniul fantasticului. Păi pe Balaci, Donose (ce închizător!), Crișan (Bănele, ar trebui să studiezi capitolul ăsta), Geolgău, îi atingeam aproape în fiecare zi la antrenamente. Erau eroii mei și mă simțeam de parca eram în Dodekatheon, printre zei. Cât de fericit am fost!“.

P.P.S. Imediat după comentariul de mai sus urmează comentariul tatei, cel care mă dusesese de atâtea ori de la Motru la Craiova la meciuri, când eram copil, în anii '90, și care scria: „De acum încolo o să vedem Craiova numai cu ochii închiși, jucând în lumea de dincolo a marilor echipe, cu Ripensia și Venus Tricolor? Nici măcar circoteca aia a lui Mititelu, să avem de ce face haz de necaz?!“. Ei bine, din fericire tata se înșela. Nu mulți ani mai târziu, eram tot cu el pe Arena Națională și saream în sus ca niște copii, fericiți peste măsură pentru primul trofeu al Universității după o pauză atât de lungă, după o lipsă de speranță aproape terminală, după atâtea și atâtea veri fierbinți, dar moarte...